

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
อาถรรพ์
นิตรานคร

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี้ เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลี้ลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบ หนึบ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีกักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกตะลุยข้ามหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมังมหานรธา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝีมือดที่ออกมาดุเดือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาริน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่านวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี และมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กขาย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरรรษา จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อหาสาระของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผลสืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุพาทรีคุณ’ จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ ‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทางวรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

พรานใหญ่รู้สึกตัวล้มตาคี้นอีกครั้ง พบว่ารอบกายของเขา ขณะนี้มีใครสามคนกำลังล้อมวงซูลมุนแกไขหวดเฟ้นอยู่ ตัวเอง ครึ่งนอนครึ่งนั่งอยู่บนพื้นหิน ต้นคอพาดอยู่กับตักของใคร คนหนึ่ง ส่วนอีกสองคนบีบนวดอยู่ที่แขนขาสองด้านพร้อมกับ เขย่าปลุกเรียกอยู่ตลอดเวลา

รอบด้านมืดเหมือนอยู่ในเหวนรก คงมีแสงสลัววอมแวม อันจำกัดจากเปลวไฟที่ลุกติดได้ ปักอยู่ริมซอกหินเหนือศีรษะ ขึ้นไป ทำให้มองเห็นอะไรได้เพียงเงารางตะคุ่ม

เขาทรงตัวขึ้นมานั่งโดยเร็ว แล้วก็พบว่า สองคนที่กำลัง นวดเฟ้นแกไขอยู่คือ เกิดกับจัน ส่วนอีกคนหนึ่งที่ประคองศีรษะ ของเขาไว้คือหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น คนที่เป็นคู่ปรับของ หัวใจมาโดยตลอด คนที่ระเบิดกระสุนนัดสุดท้าย ทำลายแผนการ ของเขากับเงาชายให้พังภินท์ลงสิ้นด้วยความรู้ไม่เท่าถึงการณ์

“นายพินแล้ว นาย!!...”

เสียงพรานพื้นบ้านทั้งสองคนของเขาร้องขึ้นอย่างยินดี

รพินทร์จ้องหน้าบุคคลทั้งสามอย่างรวดเร็ว แล้วมาหยุดนิ่ง
อยู่ที่สายตาอันอัศจรรย์เต็มไปด้วยความทุกข์กังวลอีกคู่หนึ่ง
ที่แลมาก่อนแล้ว ดวงตาคู่นั้นแห้งผาก

“คุณเป็นลมหมดสติไป...”

เจ้าของดวงตาพูดเสียงแหบเครือ พยายามจะฝืนยิ้มให้

“โชคดียู่บ้างที่คุณวิ่งเข้ามาถึงแนวทางหินแคบ ๆ ทำให้
มันก้มลงจับไม่ได้ เพราะติดแนวก้อนหินบังอยู่ ปากมันใหญ่กว่า
ชอกหิน ก้มลงมาไม่ถึง เกิดกับฉันช่วยกันลากคุณเข้ามา”

“นี่เราอยู่ที่ไหน?”

เขาถามโดยเร็ว เกือบไม่มีเสียงเช่นกัน เริ่มรู้สึกถึงความ
เจ็บปวดของศีรษะและใบหน้า ตลอดจนทิวสรรพางค์กาย
เพราะวิ่งชนกระแทกแรงหิน และรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือดของตนเองที่
ไหลอาบลงมาจากหัวคิ้ว อันเป็นบาดแผลแตกลึกเป็นทางยาว
บัดนี้เลือดสดหยุดไหลแล้วจากการปฐมพยาบาลแบบตามมี-

ตามเกิด เหลือแต่รอยเลือดที่กำลังจะแห้งกรังเหนียวเหนอะ
ซึ่งยังเซ็ดไม่หมด บาดแผลกำลังปวดระบมอยู่ตุงๆ

“ชอกโพรง ใต้หินใหญ่ก้อนหนึ่ง...ลักษณะเหมือนถ้ำ
ห่างจากบริเวณที่คุณล้มหมดสติอยู่ไม่มากนักหรอก เราได้อาศัย
ที่นี่เป็นที่กำบังหลบซ่อนปลอดภัยพอสมควร เพราะมันเอง
ไม่เห็นและรื้อหินตามลงมาค้นเราไม่ได้...รพินทร์ รู้สึกว่าคุณ
จะเจ็บมาก...”

“ผมไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอะไรมากนัก...”

เขาสวนตอบโดยเร็ว ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่ดาร์วินจับไหล่
กตไว้

“อย่าเพิ่ง! เราเห็นจะเคลื่อนไหวทำอะไรในขณะนี้ไม่ได้
ก่อนทั้งสิ้น หัวคุณแตกหลายแผลทีเดียว หน้าตาก็แหกยับเยิน
ไปหมด สงสัยจะวิ่งชนหรือไม่ก็ล้มลงไปฟาดกับแง่หิน เลือด
เพิ่งจะหยุดเตียวนี้เอง”

จอมพรานกัฏกรามนิ่ง ต่อสู้กับอำนาจความปวดหนึบๆ
ที่ทวีระบมขึ้นเป็นลำดับ แล้วสะบัดแขนขาออกไปโดยแรง

“เล็กน้อยเท่านั้นเอง ผมไม่รู้สึกรักตัวเอง มันลุ่มลงไปเฉยๆ
ว่าแต่...”

เขาจ้องหน้าอันซีดเซียวนั้น

“คุณหญิงพลอดภัยเรียบร้อยดีหรือ?”

“ก็...เจ็บบ้างนิดหน่อยเท่านั้น ไม่มากเหมือนคุณ
ส่วนสองคนนั้นก็พลอดภัยเรียบร้อยดี พวกเราสามคนวิ่ง
ล่องหน้าเข้ามาก่อนหน้านี้และเห็นคุณวิ่งตามมาทีหลัง เกิดเป็นคน
ออกไปตักรับคุณ”

“ราวๆ 10 นาทีเท่านั้น”

รพินทร์ยกมือขึ้นลูบคาลำศีรษะและใบหน้าที่เปรอะไปด้วย
แผลแตกชำในขณะนี้ แล้วสะดุ้งครางออกมาเบาๆอย่างลึ้มตัว
เมื่อนี้ไปกระทบแผลลึกที่หัวคิ้วซึ่งมีพลาสติกแบบตัวยาว
ผ่าเชื่อมปิดอยู่ หมอทารินคงจะจัดการให้เขาโดยเครื่องปฐม-
พยาบาลแบบจีว[†]ที่ติดประจำยามหลัง หล่อนจับมือเขาออก
โดยเร็ว เตือนว่า

“อย่าพยายามไปทำให้มันอีกเสบขึ้นอีก ฉันทำแผลไว้ให้แล้ว ความจริงต้องเจ็บ เพราะปากแผลฉีกมาก แต่เครื่องมือ-เครื่องใช้ของเราทั้งหมดหล่นทิ้งอยู่บนเนินนั้น ตอนที่หนีเอาตัวรอด...กินยาระงับปวดพลางๆก็แล้วกัน”

กล่าวจบ หล่อนก็ส่งยาเม็ดชุดหนึ่งให้เขาพร้อมกระติกน้ำจอมพรานถอนหายใจเฮือก รับมากรอกใส่ปากกลืน

นอกจากเสียงไฟที่ลุกติดอยู่กับไต้ซึ่งเหลือกุดสั้นลงเต็มทีในขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจมอยู่ในความเงียบ ไม่ได้ยินสำเสียงสำเนียงใดทั้งสิ้น ก่อให้เกิดปริศนาอันเร้าร้อนใจยิ่งสำหรับรพินทร์ ไพรวัลย์ ผู้เพิ่งจะรู้สึกตัวขึ้นมาพร้อมกับหวนคิดไปถึงภาพเหตุการณ์ครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะหมดสติไป ซึ่งมันก็ผ่านมาเมื่อหยกๆนี้เอง สีหน้าของทุกคนที่นั่งแลตากันอยู่ในขณะนี้ไม่สามารถส่งความรู้สึกใดให้อ่านออกได้ แต่ละใบหน้าขะมุข-ขะมอมดำคล้ำไปด้วยฝุ่นละออง กระทบแสงแดดเรื่อลุกอยู่พลอมแพลมของไฟปลายไต้ในขณะนี้ แลดูไม่ผิดอะไรกับก้อนหินบนหลุมศพ

“นี่ มีเราสี่คนเท่านั้นหรือครับ ที่เข้ามาหลบอยู่ในนี้?”

เขาถามต่อไป

และคำถามนั่นเอง เปลี่ยนเค้าหน้าอันหมองคล้ำอยู่แล้ว
ของนักมานุษยวิทยาให้ห่อเหี่ยวลงไปอีก

“ใช่ ก็เห็นกันอยู่แค่นี้แหละ ในชุดที่วิ่งมาทางเดียวกัน
นอกนั้นจะกระจัดกระจายไปทางไหน เป็นตายร้ายดีอย่างไร
ฉันก็เดาไม่ถูก” เสียงของหล่อนสั้นเครือ

“มีไอ้เสียกับไอ้สำอางอยู่รวมกับพวกเราอีกสองคน...”

จันรายงานมาบ้าง

“แต่อีตอนที่มันตรงเข้ามาหาก่อนหินที่พวกเราแอบซ่อน
กันอยู่ ไอ้สองคนนั้นกระโจนแยกหายไปคนละทาง มีผม ไอ้เกิด
แล้วก็นายหญิงเท่านั้นที่มาทางเดียวกัน และเคราะห์ดีที่เราวิ่งมา
ถูกทาง มาพบโพรงนี้เข้าพอดี ไม่งั้นก็ไม่รู้จะวิ่งไปซุกอยู่ที่ไหน”

รพินทร์แม้ริมฝีปากแน่น ล้วงยามหลังหิบบไฟฉาย
ประจำตัวขึ้นมาเปิดสวิตช์ส่องกราดสำรวจขึ้นไปเบื้องบนเพดาน
หินขรุขระกันอยู่ สูงขึ้นไปเพียง 3 เมตร อาณาบริเวณนั้นเป็น

เวียงช่องโพรงเนื้อที่ไม่เกิน 10 ตารางเมตร ทุกด้านตัน ไม่มีทางทะลุออกไปอื่นอีก นอกจากปากทางเข้า ซึ่งลักษณะของมัน คล้ายๆจะเป็นรังของสัตว์บางชนิด ถ้าไม่เสียก็พวกหมาป่า

“ฉันกับพวกนี้ตรวจดูหมดแล้ว ไม่มีทางเข้าออกอื่นใดอีก นอกจากทางที่เราเข้ามาทางเดียวเท่านั้น มันเป็นถ้ำแคบๆกันตัน อยู่ในระดับฐานของก้อนหินขนาดใหญ่แข็งแรงพอที่มันจะทลายลงมาไม่ได้ แต่ถ้าบังเอิญมันเกิดผลึกหินสักร้อนหนึ่งให้หล่นลงมาปิดทางนั้นพอดี ก็แปลว่าเราติดตายอยู่ในนี้โดยไม่มีทางออก”

ดาร์วินพูดเบาๆ ฉายไฟในมือของหล่อน ส่งให้เขาดูปากทางเข้า ซึ่งเป็นช่องระหว่างแ่งหินสองด้าน ลักษณะเหมือนประตูกลมกว้างประมาณวาเศษ และมีรอยระดับเตี้ย ชนิดที่คนต้องก้มลงลอดเข้ามา

“ทำไมมันถึงเจียบสงบไปเช่นนี้ ไม่มีอะไรกระโตกกระตากเลย ไอ่ยกษ์นั้นขณะนี้อยู่ที่ไหน หรือว่ามันไปแล้ว”

เขาถามต่อไปอย่างกลางแกลงจนสนแท้

ดาร์วินสั่นศีรษะแฉ่มซ้ำอย่างอิดโรย เกิดก็ซิงตอบขึ้นว่า

“มันยังไม่ไป นาย! มันจะต้องดักเฝ้าอยู่ข้างนอกใกล้ๆ บริเวณนี้แหละ และพวกเราทั้งหมด ถ้าหากว่ายังคงมีชีวิตอยู่ ปานนี้ก็คงจะเหมือนๆเราในขณะนี้ ซ่อนแอบตัวคอยฟังเสียง มันอยู่”

รพินทร์ยิงงูนางจัต เขาหันไปมองหน้าดาริน

“มันเจียบอย่างนี้นานสักเท่าไรแล้วครับ คุณหญิง ผมหมายถึงการเคลื่อนไหวตัวของมัน และเสียงของพวกเรา อื่นๆ”

ม.ร.ว.สาวมีอาการเหมือนอยากร้องไห้

“ตอนที่คุณหมดสติล้มลง...”

หล่อนเล่า พยายามบังคับเสียงให้เป็นปกติ

“มันกำลังพยายามจะยื่นปากผ่านซอกหินด้านบนลงมา คาบคุณให้ได้ ตอนนั้นมีเสียงอะไรเพิ่ละเบิดมาอีกนัดหนึ่ง จะมาจากทางด้านไหน ฉันก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่รู้สึกว่าจะไม่ห่างออกไปนัก คงจะถูกมันอย่างจ้งที่สุดด้วย เพราะเห็นมัน ผละจากคุณแล้วบุกทะลุยบังหันไปทางด้านอื่น จากนั้นก็

ไม่ได้ยินเสียงปืนจากพวกเร่อีกเลย ได้ยินแต่เสียงอาละวาด รื้อค้นก้อนหินของมัน เสียงซู่คำรามในบริเวณป่าหินรอบตัว สักพักใหญ่ๆ มันก็เงียบเสียงลง แต่นานๆ ครั้งก็ยังมีเสียง เคลื่อนไหวตัว แสดงว่ามันยังไม่ไปไหน คงคุมเชิง คอยจ้องค้นหา พวกเรานี่เอง ก่อนที่คุณจะรู้สึกตัวขึ้นมาสัก 5 - 6 นาทีนี้ ก็มีเสียงกวาดหางของมันอีก เสียงก้อนหินเคลื่อน จะมีใคร พวกเราเคราะห์ร้ายไปบ้างแล้วก็ไม่รู้ เพราะต่างคนต่างแยกกันหนี มองไม่เห็นกันเลย”

รพินทร์อิงไปชั่วขณะ

เหตุการณ์ทั้งหลายแหล่ที่เกิดขึ้น มันเต็มไปด้วยความ สับสนอลหม่าน จนไม่สามารถจะลำดับภาพได้ถูก และไม่อาจ คำนวณได้ด้วยว่าใครเป็นใคร กระจัดกระจายไปอยู่ที่ไหนบ้าง แต่เขาก็อยากจะมั่นใจว่า ทุกคนน่าจะรู้หลักในการเอาตัวรอด หาความปลอดภัยให้กับตนเองได้โดยการหลบซ่อน สุดแต่ว่า ใครจะมีช่องทางด้านไหนตามป่าหินอันสลับซับซ้อนรอบด้าน ในบริเวณนี้ และที่เงียบสงบกันไปหมด ก็คงเป็นเพราะหลบซุ่ม คุมเชิงอยู่ชนิดที่ยังตัดสินใจอย่างไรไม่ถูก อย่างน้อยก็รอ ความหวังว่า เมื่อไหร่ไ้ยกษ์ไทรินโนซอร์จะเลิกสนใจในการ ระวังเผ่า แล้วก็ผละไป ซึ่งก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ว่ามันจะผละ

บริเวณนี้ไปเมื่อไหร่ ตลอดราตรีอันมืดสนิท และเต็มไปด้วย
ความหนาวเย็นจับใจเช่นนี้

หรือมิฉะนั้นก็...รพินทร์เสียววูบเข้าไปถึงไขสันหลัง
ต่อความคิดนั้น...ยกเว้นจากสี่คนที่เห็นเหลือกันอยู่นี้แล้ว
นอกนั้นอาจล้มตายกลายเป็นเหยื่อให้มันขย้ำเคี้ยวกินไปหมดแล้ว
กระมัง ถึงได้เจ็บเขยิบปราศจากวิเวกใดๆเลยเช่นนี้ เขาเองก็
หมดสติไปเสียชั่วขณะ ทำให้ไม่รู้และไม่ได้ยินอะไรภายหลัง
จากนั้น ถ้าไม่หมดความรู้สึกขาดตอนไปเสียก่อน บางทีฟังจาก
กระแสเสียงอาจทำให้คาดการณ์ใดๆขึ้นได้บ้าง

แต่ก็ไม่อยากคิดในแง่อัปมงคลถึงเพียงนั้น

ก่อนที่พรานใหญ่จะเอ่ยคำได้ออกมา ดารินก็พูดเสียง
แผ่วเครือต่อมาว่า

“เหตุการณ์มันฉุกเฉินเหลือเกิน ฉันเป็นห่วงพี่ใหญ่
จนบอกไม่ถูก คุณรู้ไหม เขาเดินไม่ได้ ขาเขาแพลง หรือมิฉะนั้น
ก็เดาขณะที่กระโจนลงมาจากเชิงนั้นพร้อมฉัน”

รพินทร์หวนไปคิดถึงภาพนั้น และนึกออกในทันที

“ครับ ผมเห็นแล้ว ก่อนที่ผมจะวิ่งเข้าไปช่วยแวงซาย ผมหนีไปรวมกลุ่มอยู่กับพวกของคุณซาย รู้สึกว่าขณะนั้นจะมี
เมย์ คุณไชยยันต์ บุญคำ และคะหยิ่นอยู่ด้วย คุณซายขาเจ็บ
จริง ๆ ด้วย แต่ผมรู้สึกว่าจะอาจเพียงแค่แผลงเท่านั้น เพราะเห็น
ยังกระโดดขาเดียวไปได้ ถ้าหักหรือเดาะ ป่านี้นคงไม่มีทาง
ลุกขึ้นได้เลย”

“ฉันเห็นเหตุการณ์ตอนที่คุณหวนกลับเข้าไปช่วยแวงซาย
และทางฝ่ายฉันก็ยิงรบกวนมันอยู่ตลอดเวลา ตอนที่คุณช่วย
จัดห็นดึงแวงซายออกมา แต่เห็นวิ่งหลบเข้าไปในป่าหินแล้ว
แต่ทำไมถึงออกไปอีก?”

“แวงซายจะวิ่งกลับไปเอาธนูที่ทำหล่นไว้ตรงเชิงเนินนั้น
ผมห้ามมันแล้ว แต่มันไม่ฟังเสียง พรวดพราดออกไป ผมก็เลย
ต้องวิ่งตามออกไปคอยล่อไอ้ยักษ์นั้นไว้เพื่อเปิดโอกาสให้แวงซาย
ไปเอาธนู เรา กำลังจะสำเร็จกันอยู่แล้ว แต่ใครไม่ทราบยังมัน

เสียก่อนตอนนั้น มันเลยบุกเข้าไปทางด้านเสียงปิ่น แผนการก็เลยเปลี่ยนไปหมด”

ดารินลืมนตาโพล่ง เมื่อได้ยินเขาบอก เกิดกับจันก็พูดโพล่งออกมาพร้อมกันว่า

“นายหญิงเป็นคนยิงขึ้นคนแรก ตอนที่นายกับแงชายกำลังเล่นเอาเถิดเจ้าล่อกับมันอยู่ พอนายหญิงชัตตูม พวกเราก็เลยต้องชัตตามไปด้วย เพราะมันบุกพรวดเข้ามา”

จอมพรานหันขวับมาทางราชสกุลสาวทันที

“คุณหญิงเป็นคนยิงหรือ?”

“ใช่...ฉัน...ฉันเห็นมันกำลังไล่จับคุณกับแงชายอยู่อย่างหวุดหวิดนี่นะ”

รพินทร์ ไพรวลย์ ถอนหายใจเฮือก ยกมือขึ้นกุมขมับ

“ผมนึกแล้วไม่มีผิด ว่ากระสุนนัดนั้นจะต้องเป็นของคุณหญิงแน่...”

“ฉันทำผิดอะไรหรือ ในการยิงเพื่อช่วยคุณกับแงซาย
ฉันไม่รู้ว่าคุณกับแงซายออกไปทำไม ในเมื่อเราทุกคนหลบเข้าที่
ซ่อนหมดและคุณก็ไม่ได้บอก หรือนัดแนะอะไรด้วย”

ดาร์รินพูดอ่อยๆ มองดูเขาอย่างกังวลเมื่อรู้สึกว่าคุณ
กำลังพลัดขึ้น

“ก็ไม่ได้ผิดหรอกครับ ถือว่าเป็นเหตุบังเอิญโชคร้าย
ของพวกเราเองดีกว่า เพราะต่างฝ่ายต่างแยกกันอยู่มุมต่าง ๆ
และไม่เข้าใจว่าฝ่ายไหนกำลังทำอะไรอยู่ แต่ถ้าคุณหญิง
ไม่ใจร้อนลั่นกระสุนนัดนั้นขึ้นเสียก่อน บางทีผมกับแงซายอาจ
เอาชนะมาได้ และป่านนี้เราคงเอามันอยู่แล้ว หรืออย่างน้อยก็คง
จะไล่ให้มันเปิดไปได้ ไม่มาคอยเฝ้าจ้องตะครุบตัวเราอยู่แบบนี้”

“โธ่ ก็ฉันไม่รู้จริงๆ คุณ...คุณไม่โกรธฉันไม่ใช่หรือ?”

รพินทร์ถอนใจอีกครั้ง แล้วยิ้มให้

“อย่ากังวลไปเลยครับ ไม่มีเหตุผลใด ๆ ที่ผมหรือใครจะ
โทษว่าเป็นความผิดของคุณหญิง สำหรับกรณีที่เกิดขึ้นมันเป็น
อุบัติเหตุ เป็นโชคไม่ดีที่เราจะต้องเสียเปรียบมันเท่านั้น ถึงได้มี
เหตุการณ์มาทำให้เป็นไปเช่นนั้น ตรงกันข้าม ผมต้องขอบคุณ

คุณหญิงเสียอีก ที่เป็นห่วงผมกับแงซาย และช่วยยิงเมื่อเห็น
เราสองคนกำลังอยู่ในระหว่างอันตรายจนเจียน”

ราชสกุลสาวโคลงศีระชะช้า ๆ แววดาเต็มไปด้วยความ
ทุกข์เศร้าหมอง และปริวิตกกลัดกลุ้มสารพัดสุดที่จะบรรยายได้

“ความมือไวใจเร็วของฉันทน์ ทำให้คุณเสียพิธีมาหลายครั้ง
แล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเหตุการณ์เข้าด้ายเข้าเข็ม ฉันทน์ก็บอก
ไม่ถูกเหมือนกัน ฉันทน์ระบับความตื่นเต้นไม่ได้ และมักจะยิงก่อน
ความจำเป็นแท้จริงเสมอ ยังนึกแปลกอยู่ว่าใครต่อใครหายไป
ไหนกันหมด จึงนั่งเฉยอยู่เช่นนั้น ในขณะที่มันกำลังไล่ขย้ำ
คุณกับแงซาย แต่แล้วความคิดอีกที คนอื่นเขาอาจอยู่มุมอื่นลับ
ตาออกไปมองไม่เห็นเหตุการณ์ แต่ฉันทน์มองเห็นถนัดที่สุด
ภายหลังจากที่ฉันทน์ยังออกไปเป็นคนแรกแล้ว ทุกคนจากที่ต่าง ๆ
จึงระดมยิงตาม”

“ผมบอกแล้วว่าอย่าไปคิดกังวลอยู่เลย ผมไม่โทษว่า
เป็นความผิดของคุณหญิงหรอก”

เขากล่าวอย่างปลอบใจ ยิ้มให้อีกครั้ง

“แล้วนี่แงซายพลัดไปทางด้านไหน ตอนที่คุณวิ่งมาทางเดียวกับฉัน แงซายไม่ได้ตามมาด้วยหรอกรึ?”

พรานใหญ่หรีตาคิด แล้วสันติริษะอย่างตั้งใจ เดาอะไรไม่ถูก

“ผมก็ไม่ทราบเหมือนกัน ครั้งสุดท้าย ผมเห็นแงซายวิ่งผ่านใต้ท้องของมันไปทางเนินหินลูกที่เราจะขึ้นไปพัก ส่วนผมล้มคะมำ ใต้ในมือที่มันดินดับ ตอนนั้นมันกำลังบุกไล่ฝ่ายของคุณหญิงไป ผมก็เลยวิ่งตามมาด้วย ปานนี้แงซายอาจเอาธนูมาได้แล้ว และรอจังหวะที่จะยิงมันอยู่ก็ได้”

ดาร์รินมองหน้าเขา แล้วเหลือบไปยังสิ่งที่เขาสะพายติดหลังอยู่ จากนั้นก็มองกลับมาที่หน้าเขาอีกครั้ง สลับกันอยู่เช่นนี้ ใบหน้าของหล่อนดูจะร้องไห้ก็ไม่เชิง จะหัวเราะก็ไม่ใช่

“รพินทร์!...คุณคิดหรือว่า ถ้าแงซายไปเอาธนูมาได้ เขาจะใช้ธนูได้โดยไม่มีคุณอยู่ด้วย”

“ผมมั่นใจ ถ้าจำเป็นจริง ๆ แงซายอาจจุดสายชนวนเองและยิงเองได้”

“ใช่ ฉันก็เชื่อว่า แงซายจุดสายชนวนเองได้ และยังได้
ด้วยตัวคนเดียว ถ้าจำเป็น แต่อะไรนั้นนะ ที่คุณสะพายติดหลัง
อยู่...”

พร้อมพูด หล่อนบ้วนปาก

รพินทร์จน เอื้อมมือไปคลำ พอพบกระบอกศรติดระเบิด
ซึ่งอยู่กับตัวเขาในขณะนี้ก็ใจหายวาบ นิ่งตะลึงนิ่ง

เขาเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เอง ก่อนที่แงซายจะวิ่งปราด
ออกไป ได้ฝากกระบอกศรยึดเยียดไว้ให้แก่เขา มันย่อมเป็นการ
บังคับอยู่ในที่ให้เขาตามออกไปด้วย เพราะตัวเองวิ่งไปหาคันธนู
ที่ตกอยู่ แต่แล้วเหตุการณ์ก็ทำให้เขาต้องแยกกับแงซาย
หนีเอาตัวรอดไปคนละทาง แล้วในขณะที่...สมมติว่าแงซาย
จะได้คันธนูมาพร้อมอยู่ในมือแล้วมันจะยังประโยชน์อันใดขึ้นมา
ในเมื่อดอกศรทั้งหมดตันมาอยู่ที่เขาเสียเช่นนี้

รพินทร์ ไพรวัลย์ อยากจะลุกขึ้นวิ่งเอาหัวชนผนังถ้าให้
แตกตายไปเสียรู้แล้วรู้รอด ต่อสถานการณ์อันเหมือนจิ้งจอกกำลัง
เช่นนี้ ปลดกระบอกศรออกมาถือกำดูอยู่ในมือ แล้วทำท่า

จะเหวี่ยงทิ้งลงกับพื้นอย่างเด็ดขาด แต่ตารินคว้ามือไว้ก่อน
อย่างเข้าใจความรู้สึกของเขาได้ดี

“อย่า!”

หล่อนร้อง ปลดเอากะบอกศรไปถือไว้ แล้วค่อย ๆ วาง
แอบซ่อนแง่หินไว้ข้างตัว จ้องหน้าเขาอยู่เช่นนั้น ในที่สุดหล่อน
ก็หัวเราะออกมาอย่างทุเรศต่อสถานการณ์ จนกลายเป็นความ
ขบขัน

“ช่วย!...”

เสียงพราณใหญ่สบถสาปแช่งล่อดไรฟ์ออกมา

“ช่วยอะไรอย่างงี้ก็ 모르 เหตุการณ์ไม่ยอมเข้าข้างเราเลย
แง่ซายมันคว่ำหน้าไปทางหนึ่ง ผมกลับแบกกระบอกศรวีงมา
อีกทางหนึ่ง ให้มันได้อย่างนี้สิน่า เจ้าประคุณเอ๊ย!”

“เสร็จกัน นาย เสร็จจริง!”

จันกับเกดเพิ่งจะเข้าใจเหตุการณ์ บ่นกันอุบอิบไปหมด
เต็มไปด้วยความท้อแท้หมดสิ้นกำลังใจ พราณใหญ่กำลัง

หงุดหงิดเดือดดาลอยู่แล้ว พอได้ยินเสียงลูกน้องบ่นก็หันไป
ตวาดลั่น ทั้งสองเลยหุบปากเงียบไป

“ใจเย็นๆ รพินทร์ ตอนนี้เราเห็นจะต้องใช้สมองเสียแล้วละ”

ดารินพูดมาเบาๆพร้อมกับหัวเราะเสียงพรว่ำ เมื่อนั้นเอง
รพินทร์จึงสงบจิตใจลง นั่งกอดเข่านิ่งซึ้งไปครู่ใหญ่ ได้ที่ปักไว้ใน
ซอกหิน...หมดล้าลงแล้ว หล่นลงมาลูกส่งคว้นโขมงอยู่กับพื้น
อีกอึดใจเดียว ก็มอดดับไป รอบด้านกลืนอยู่ในความมืดสนิท
แลเห็นกันเพียงสัญญาณเงาตะคุ่มเท่านั้น เบื้องนอกยังสงัดเงียบ
ไม่มีวีแววกระโตกกระตากอะไรอยู่เช่นเดิม

มันเงียบจนได้ยินเสียงหัวใจของกันและกันเด่น

แล้วความมืดจนไม่อาจมองเห็นหน้ากันได้ นั่นฝ่ามือ
อันเย็นเฉียบของใครคนหนึ่งที่นั่งจับเจ้าอยู่ใกล้ๆเขา ก็เอื้อมมา
จับที่ท่อนแขนซึ่งประสานกอดเข้า รพินทร์ตื่นจากภวังค์คิด
กุมมือเรียวนั้นไว้บีบกระชับแน่นและเมื่อนั้นก็บีบตอบ เพียงโอบ
แขนอีกข้างหนึ่งไปแตะรอบกายและดึงแผ่วเบา ใบหน้าของ
เจ้าของมือก็เอนเข้ามาอิงซบอยู่กับไหล่ กายสะท้อนสนอยู่เป็น

ระยะด้วยความหนาวเหน็บของอากาศและความหนาวเยือกเย็น
แห่งความรู้สึกภายใน

“ขอบคุณต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย...ขอบคุณต่อดวงดาว
ประจำชีพ...ในทุกครั้งแห่งวิบัติภัย บันดาลให้ฉันมีคุณอยู่ด้วย
เสมอ ทุกครั้งไป”

เสียงนั้นกระซิบเบาที่สุด ริมหูเขา

รพินทร์ลูบอย่างอ่อนโยน เสมือนจะปลุกปลอบไปตลอด
ทั้งร่างเย็นชืดนั้น อีกมุมหนึ่ง ห้างออกไปประมาณ 3 วา เกิดกับ
จันหนึ่งสั่นกเปียดกันอยู่ราวกับลูกนก ภายในคอกหาหินชนิดนี้
เปรียบเสมือนนรกที่มีแต่ความมืด และความหนาวแสนหนาว

“คุณหญิงโกรธผมมาตั้งแต่เช้า เดียวนี้หายโกรธแล้วหรือ”

“ก็อยากจะโกรธ เกลียดให้ตลอดไปเหมือนกัน แต่ก็ทนฝืน
ความรู้สึกแท้จริงไปไม่ได้ อย่างน้อยที่สุด ก็ตอนที่เห็นคุณ
เสียงชีวิตเข้าไปช่วยแยงชายไว้เมื่อตะกี้ นี่ฉันไม่คิดเลยจริง ๆ
ว่าคุณจะเป็นสุภาพบุรุษ เป็นลูกผู้ชายที่มีน้ำใจสูงส่งถึงเพียงนี้
ฉันคิดว่าจะต้องเห็นแยงชายตายไปต่อหน้าต่อตาเสียแล้ว

แต่ในที่สุดเขาก็รอดได้เพราะน้ำใจงามของคนที่ชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ คุณช่วยเขาไว้อย่างที่ไม่มีใครกล้าช่วย ทั้งๆที่ ถ้าคุณไม่เข้าไปช่วยในตอนนั้น ก็ไม่มีใครตำหนิคุณได้ เพราะ เหตุการณ์มันเหลือวิสัยจริง ๆ คุณเป็นคนดีนะคะ รพินทร์ ดีจริง ๆ!”

“ก็ไม่เห็นจะดีอะไรมากมายนัก สำหรับหม่อมราชวงศ์หญิง ดาริน วราฤทธิ์...”

“อาจดีเกินไปเสียอีก สำหรับคนที่ถือดี ยโส เอาแต่ใจตัวเอง อย่างหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้น...”

พร้อมกับสำเนียงกระซิบกระซาบเบาที่สุด ใบหน้านั้น เกือบกลิ้งอยู่กับไหล่เขา รพินทร์ถอนใจเฮือก โอบกอดกระชับ แน่นไว้ในอ้อมแขนทั้งสองมือ แก้มทั้งสองแนบกัน ครั้นแล้ว ความหนาวเย็นก็เริ่มแปรมาสู่ความอบอุ่นกำซาบใจอย่าง ประหลาดในความรู้สึกของแต่ละฝ่าย เสียงแผ่วเบาได้ยินกัน เพียงสองต่อสอง ถามอยู่ริมหูเขาต่อมาว่า

“คุณโกรธฉันหรือเปล่าคะ ที่ทำฤทธิ์อาเมื่อเช้านี้”

จอมพรานยิ้มในเงามืด ดุนริมฝีปากแผ่วเบาไปบน
เปลือกตาที่พริ้มหลับนั้น

“ ‘ทาส’ คนนี้ไม่เคยโกรธ ‘เจ้าหญิง’ แม้แต่ครั้งเดียว
อย่างมาก็เสียใจบ้างเท่านั้น”

“บางที่คุณอาจคิดว่า ยามใดก็ตามที่ฉันตกอยู่ในภาวะวิบัติ
ยามนั้นฉันจะต้องดีกับคุณเสมอ ถ้าคิดเช่นนั้น คุณก็เข้าใจผิด
รู้ตัวบ้างไหมคะ รพินทร์ เวลาที่อยู่ต่อหน้าบุคคลที่สาม
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนและพี่ชายของตนเอง ฉันไม่อยากจะ
ทำให้เขาเหล่านั้นจับได้เลยว่า ฉันสนใจ...เอาจิตใจพะวงจดจ่อ
อยู่กับคุณตลอดเวลา ก็เลยแกล้งแสดงออกไปในทางตรงข้ามเสีย
เพื่อไม่ให้เขาสงสัย แต่ถึงเช่นนั้น ก็รู้สึกอยู่เหมือนกันว่า พี่ใหญ่
จะสงสัยเต็มที ฉันอ่านสายตาของเขาออก แม้เขาจะไม่ปริปาก
อะไรกับฉันในเรื่องนี้ก็ตาม”

“ผมไม่สู้จะชำนาญ หรือเข้าใจถึงอารมณ์แท้จริงภายใน
ของผู้หญิงนัก ก็เลยไม่รู้อะไรทั้งสิ้น แต่ผมก็ไม่เก็บอะไรมาคิด
มากนักหรอก ผมรู้แต่เพียงว่า ส่วนลึกของหัวใจผมพะวงอยู่แต่
คุณหญิง และนับวันมันจะยิ่งทวีมากขึ้นโดยไม่มีที่สิ้นสุด ไม่ว่า
คุณหญิงจะแสดงใจ ใดๆกับผม ผมไม่เคยแคร์เลย โกรธได้โกรธไป

เกลียดได้เชิญเกลียดให้พอ แต่คนคนนี้จะขอรัก...และรักเช่นนี้
ไปชั่วชีวิตดับ”

วงแขนคู่นั้นตัวรัดคอเขาไว้นั่น จวบเขาที่ริมฝีปาก
ห่อหุ้มและเอาหน้าผากชนอิงกับปลายคางสาก เสียงที่พูด
เครื่องสั่นออกมาจากหัวใจ

“ขอให้จริงเช่นนี้ตลอดไปนะ!”

“ขอปฏิญาณ”

“เชื่อไหมว่า ฉัน...ไม่เคยรักใคร่มาก่อนเลย ไม่เคยคิด
ที่จะรักด้วย”

“เชื่อ”

หล่อนจูบเขาอีกครั้ง

“เพราะฉะนั้น ขอให้ทราบไว้ด้วยว่า ฉันจะรักคุณเพียง
คนเดียวถึงแม้ฉันจะไม่ใช่คนเดียวที่คุณรัก”

“ผมเคยรักครับ คุณหญิง และก็เคย ‘ร้าย’ มาแล้วด้วย
และไม่ว่าจะเป็นรักหรือร้าย ไม่ว่าจะสักกี่ครั้งกี่หนก็ตาม มันจะ

มาหยุดสั้นลงเพียงแค่คุณหญิงดารินคนนี้เท่านั้น...จะไม่อีกแล้ว
ตลอดไป”

ในความมืดแสงมீดของบรรยากาศแวดล้อม ดวงตาของ
ม.ร.ว.หญิงดารินเป็นประกายแวววาวอยู่กลางใจของสุภาพบุรุษ
ไพร่ผู้อำภัก ความมืดไม่เป็นอุปสรรค ในเมื่อสองหัวใจ
สว่างไสว ส่องให้เห็นส่วนลึกของดวงวิญญาณซึ่งกันและกัน
มือที่วางอยู่บนไหล่ข้างนั้น บีบแน่น เท่า ๆ กับที่อ้อมกอดของเขา
ก็แน่นกระชับแทบจะผลึกให้กลืนมาเป็นร่างเดียว

ต่างอบอวนอยู่ในวงแขนและนิงซึมสงบไปเช่นนั้น
นานเท่านั้น ดวงใจและความคิดเท่านั้น ที่จะส่งความบอก
ภาษาแก่กันอยู่ในขณะนี้ แต่มันก็ไม่ผ่านออกมาเป็นคำพูด
ความสุขที่เกิดขึ้นบนกองทุกข์ ความซาบซึ่งปิติใจที่แขวนอยู่บน
มหาวิบัติภัยแวดล้อมชนิดที่ทำนายอนาคตไม่ได้ว่าชีวิตจะ
รอดตายลงในพริบตาใด แต่แน่ละ เขาทั้งสองไม่หวาดระย่ำต่อ
ผองภัยทั้งมวลแล้วพร้อมเสมอที่จะตายลงเคียงข้างกัน ยามเมื่อ
รักได้ประจักษ์ใจกันถ่องแท้แล้วเช่นนั้น

แผ่นหลังของรพินทร์พึงอยู่กับก้อนหินซึ่งเป็นประดุก
น้ำแข็ง แต่บัดนี้เขาไม่รู้สึกถึงความเย็นอันโหดร้ายทารุณนั้นเลย

จนนิดเดียว บนตัก...ร่างของดอกฟ้าอันเป็นน้องสาวของ
นายจ้าวผู้สูงศักดิ์เอนชบอยู่กับอก ต่อให้อีกหมีนแสนอันตราย
ที่จะแผ้วพานผ่านพบเข้ามา เขาไม่ได้หวั่นแม้เท่ากระดิกริน
ต่อให้ชีพแตกดับเป็นผงลงไปเดี๋ยวนี้ก็เป็นสุขแล้ว ขอเพียง
อย่างเดียวนั่น...ให้เธอผู้นี้ได้ตระหนักและหยั่งซึ่งในหัวใจ
ภักดีของเขาเท่านั้น

นานสักเท่าใดไม่ทราบได้ ทั้งสองไหวกายตื่นจากภวังค์
อันเลื่อนลอยเข้าสู่ภาวะเดิม เมื่อแว่วเสียงแผ่นดินไหวเยือก
เบาๆพร้อมกับเสียงคำรามอยู่ในลำคอของไอ้มหายักษ์ไทรินฯ
มันปรากฏชัดไม่ถึงอึดใจ แล้วก็เจียบไปอีกอย่างเต็มไปด้วย
ปริศนา

“ผมหมดสติไปเสียก่อน...”

เขารับพูดขึ้น เมื่อตื่นขึ้นจากโลกแห่งความฝัน

“เลยไม่สามารถจะเดาเหตุการณ์อะไรได้ถูกทั้งสิ้น
คุณหญิงรู้เห็นอยู่ตลอดเวลาในระหว่างผมไม่รู้สีกตัว อย่างน้อย

ที่สุดก็ได้ยินเสียง พอจะบอกได้ไหมครับว่าสถานการณ์ของ
พวกเราคนอื่นๆเป็นอย่างไรบ้าง”

“หมายความว่ายังไง?”

“มีเสียงอะไรที่แสดงว่าพวกเราได้รับอันตรายบ้างหรือ
เปล่า?”

ดาร์วินสันศีรษะอย่างตั้งใจ พร้อมกับถอนใจยาว พูดอย่าง
เชื่องช้า

“ฉันบอกไม่ถูกจริงๆ เดาอะไรไม่ออกเลย เสียงอาละวาด
ของมันเป็นเสียงอื่นๆหมดสิ้น เมื่อแรกก็ได้ยินเสียงโวยวาย
ฟังไม่ได้ศัพท์ของพวกเรา เสียงปิ่น แล้วเสียงของพวกเรา
เหล่านั้นก็เงียบเป็นปลิดทิ้งไป แต่เสียงคำรามอาละวาดของมัน
ยังคงดังต่อไปอีกพักใหญ่ จึงพลอยเงียบลงด้วย ใครอื่นก็ช่างเถอะ
เพราะร่างกายครบอาการสามสิบสองพอจะช่วยเหลือตัวเองได้
ทั้งนั้น แต่พี่ใหญ่เดินไม่ได้...”

เสียงตอนหลังของหล่อนแหบไปคล้ายๆคนอื่น รพินทร์
กุมมือไว้ บีบเบาๆอย่างปลุกปลอบ

“เท่าที่ผมเห็นครั้งสุดท้าย ถึงคุณชายจะเดินไม่ได้ก็จริง แต่ไม่ได้ย่ำลำพังคนเดียว มีคุณไชยยันต์ เมย์ คะหยิ่น และบุญคำ อยู่ด้วย คนเหล่านั้นผมกล้ารับรองได้ว่าไม่มีใครทิ้งคุณชาย เอาตัวรอดตามลำพังอย่างเด็ดขาด ถึงอย่างไรก็ต้องช่วยกัน พาหนีจนหาที่ปลอดภัยได้ เว้นไว้แต่พวกเขาจะตายหมดกัน เสียก่อนเท่านั้น”

“พี่ใหญ่เคราะห์ร้ายเหลือเกิน พอถูกเงินอันตราয়มาถึงตัว ไอ้ข้าเจ้ากรรมช่างนั้นของเขาก็เกิดมาทำพิษเอาในเวลาเช่นนี้ ขาข้างที่เคยถูกหินทับและเป็นจุดอ่อนอยู่นั้นแหละ พี่ใหญ่ กระโจนลงมาจากก้อนหินลูกสูง จุดฉนั้นลงมาด้วย แต่แล้วพอถึง พื้นข้างล่าง เขาก็ลุกไม่ขึ้น”

รพินทร์อันไปด้วยความสนใจทุกซกั้วลไม่น้อยไปกว่า หล่อน เมื่อนึกไปถึงความพิการของท่านคณะนายจ้างของเขา เรื่องจุดอ่อนที่ขาของเชษฐา เป็นเรื่องที่คณะทั้งหมดเป็นห่วง และคอยระมัดระวังอยู่ตลอดเวลาแล้ว แต่แล้วมันก็มาทำพิษ เอาจนได้ ในนาทีกฎกติที่สุดชนิดที่ทุกคนจะต้องใช้ความว่องไว รวดเร็วช่วยเหลือตัวเองอย่างตัวใครตัวมันเสียด้วย

อย่างไรก็ตาม เขาก็ยังแน่ใจอยู่ในตัวบุคคลถึงสี่คนคือ ไชยยันต์ อันเป็นเพื่อนรักเพื่อนตายของเชษฐา ซึ่งเขาอ่านนิสัยใจคอและธาตุแท้ได้เป็นอย่างดี อดีตนายทหารปืนใหญ่ คงไม่ยอมทิ้งเพื่อนเป็นอันขาด อีกคนหนึ่งก็คือ บุญคำ ตาพราน เฒ่าของเขาเอง พรานชราลูกศิษย์ก้นกุฏิของเขาในด้านอื่นใด ก็เว้นไว้เสียเถิด แต่ในด้านน้ำใจ ความกล้าหาญแล้ว เด็ดเดี่ยวนัก ใจได้เท่าๆกับตัวเขาเอง ถึงเมย์กับกะหยิ่น ก็เชื่อว่าจะเป็นคนฉลาดเห็นแก่ตัวเมื่อไร บุคคลทั้งสี่น่าจะเป็นพี่เลี้ยงประคับประคองเชษฐาผู้ทุพพลภาพหลักหนีภัยได้ เมื่อคิดในข้อนี้แล้ว ก็ช่วยให้เบาใจลง

“ผมคิดว่าคุณหญิงจะร่วมอยู่ในกลุ่มเดียวกับคุณชาย เสียอีกตอนที่พวกเราทั้งหมดกระโจนหนีกันลงมา”

“ฉันก็เป็นห่วง จะหนีไปทางเดียวกับพี่ใหญ่นั้นแหละ แต่ใครก็ไม่รู้สองคน ดูเหมือนจะเป็นเสียกับเกิด วังเข้ามา จุฑกระซอกฉันให้แยกหลบไปอีกทางหนึ่ง ตอนนั้นไชยยันต์กับกะหยิ่นเป็นคนประคองปีกพี่ใหญ่พาวิ่ง ก็เลยแยกพลัดตอนนั้น

คุณเห็นพี่ใหญ่เป็นอย่างไรบ้างตอนที่คุณวิ่งเข้าไปสมทบกับฝ่ายของเขา?”

“ผมไม่อยากจะคิดว่ามีอะไรหนักหนาหรรอครับ เพราะเห็นคุณชายยืนเขย่งฟังก่อนหินได้ไม่ถึงกับทรุดลงไปนอนหรือนั่ง และก็ยังช่วยผมยิงไอ้ยักษ์นั้นได้ ตอนที่มันชะโงกลงมาจะเล่นงานแงชาย คุณชายเป็นคนร้องสั่งให้ผมช่วยแงชายด้วย”

ราชสกุลสาวนึ่งคิด แล้วถามว่า

“เราจะทำกันยังไงต่อไป?”

“เดี๋ยวครับ สงบใจรอฟังเสียงดูท่าที่มันอีกสักครู่ ประเดี๋ยวมกับสองคนนั้นจะลองย่องออกไปดูว่ามันอยู่ที่ไหน และควรจะจัดการอย่างไรได้บ้าง รวมทั้งหาทางติดต่อกับพวกเราที่แยกย้ายกันไปอยู่ยังที่ต่าง ๆ ด้วย ผมเชื่อว่าพวกนั้นไม่น่าจะแตกกระจายออกไปไกลนัก สังเกตภูมิประเทศแถบนี้ ก็น่าจะมีที่หลบซ่อนตัวได้ปลอดภัยพอสมควร โดยไม่ต้องหนีไปไกลนัก ถ้าทุกคนฉลาดพอ”

“สัญญาอะไรหน่อยได้ไหม?”

“สัญญาอะไร?”

“ไม่ว่าคุณจะมีการเคลื่อนไหวหรือแผนการอะไร บอกให้ฉันรู้ด้วย อย่าทำอะไรโดยที่ฉันเดาไม่ออก และอย่าปลีกตัวไปให้ห่างจากสายตารู้เห็นของฉัน ถ้าไม่เคยเชื่อหรือรู้มาก่อน ก็จงให้เชื่อและรู้ไว้เสียเดี๋ยวนี้ด้วยว่า ดารินเป็นห่วงคนที่ชื่ออรพินทร์ อย่างน้อยที่สุดก็ห่วงเท่าๆกับชีวิตของตัวเอง แม้ว่าจะเคยทำเป็นเหมือนว่าไม่สนใจใยดีอะไรเลยก็ตาม”

จอมพรานยิ้มกับตนเองในเงามืดอีกครั้ง เป็นยิ้มที่แหลมชื้น และเต็มไปด้วยพลังใจขีดสุด จนลืมความเจ็บปวดร้าวร้าวทั้งหมดสิ้น จวบหล่อนแผ่วๆที่พวงแก้มอันเย็นชืดนั้น

“ไม่เคยเชื่อ และไม่เคยรู้มาก่อนเลย เพิ่งจะมารู้เอาเดี๋ยวนี้แหละ ตกลงครับ คุณหญิง ผมให้สัญญา...ชีวิตไร้ค่าของพรานไพร ดูจะมีค่าขึ้นมาเสียแล้ว และก็ดูเหมือนจะเพิ่มความขลาดขึ้นให้อีกด้วย”

“ฉันไม่ต้องการให้คุณเป็นคนขลาดทรอก และมันเป็นไปไม่ได้ เพราะสัญญาตาณเดิมของคุณไม่ใช่เช่นนั้น เพียงแต่เตือนให้ระลึกว่าจะทำอะไรต่อไปนี้ขอให้ไตร่ตรองและ

รอบคอบให้จงหนัก ถึงไม่เห็นแก่ตนเอง ก็จงเห็นแก่ใครสักคนหนึ่ง
คุณเป็นอะไรลงไป หัวใจของฉันทคงแตก...”

ถ้าแม้ว่าชีวิตแขวนอยู่บนปลายด้ายอันแสนจะบอบบาง
ครั้งใดแล้วจะทำให้พรินท์ ไพรวลย์ ได้ยืนสำเริงเสียงกระซิบ
พรั่นจากดาริน วราฤทธิ์ เช่นที่ได้สติบอยู่เช่นนี้ครั้งนั้น เขาก็ยินดี
และเต็มใจเสมอที่จะให้ชีวิตแขวนท่าทายอยู่ตรงปลายจมูก
มัจจุราชนตลอดไป ดีกว่าที่อยู่ในที่แวดล้อมอันสุขสงบ และเธอผู้นี้
เมินเฉยมีนชาต่อเขา

ความรักนี้หนอ โฉนจึงโปรยละอองเรณูอันชื่นนำมาให้
แก่คนยากก็ต่อเมื่อภาวะของชีวิตเข้าสู่ความแร้นแค้นกันดาร
และเต็มไปด้วยภัยอันตรายจนมิอาจรู้ได้ว่าจะดับสูญลงไปวินาที
ใดเช่นนี้ ทว่าก็นั่นแหละ มันก็เป็นภาวะอันประเสริฐสุด
ความเข้าใจซึ่งกันและกัน แก่นลึกของหัวใจ จะรู้กันได้ยามใด
ดีไปกว่ายามยากไร้ใกล้ตาย เพราะมันคือเนื้อแท้อันบริสุทธิ์
ปราศจากมารยาต่อลงใด ๆ ทั้งสิ้น

เขาจำไม่ได้เหมือนกันว่า ได้เวียนจวบทอดหล่อนซ้ำซาก
อยู่เช่นนั้นเนิ่นนานสักเท่าใด จวบให้หน้าใจรักเพื่อจะเป็นต้นทุน

ของวิญญาณ หากว่าจะต้องพลัดพรากตายจากกันไปในนาทีใด
ข้างหน้า

เงาตะคุ่มเหมือนผีสองตน ในนรกแห่งความเย็นและ
ความมืด นั่งเป็นนายทวารอยู่หน้าปากทางเข้า หันหลังให้และ
หันหน้าออก นั่นคือพรานพื้นเมืองสองคนของเขาที่พลัดเข้ามา
รวมกลุ่มอยู่ด้วย เกิดและจับผู้ไม่สนใจกับอะไร นอกจากอนาคต
อันล่อแหลมเบื้องหน้า คนคู่นั้นจะมีอะไรอยู่ในความรู้สึกนึกคิด
คนอีกคู่หนึ่งไม่สนใจ...

ร่างกายอิงแอบแนบกัน ดวงจิตทั้งสองผนึกล่อหลอม
กลมเกลียวเข้ามาเป็นดวงเดียวกัน และตลอดไป ไม่ว่าจะอยู่
หรือตาย!

เหตุการณ์ทางด้านของเชษฐานั้น ทุกสิ่งทุกอย่าง
ก็เป็นไปอย่างที่รพีพันธ์คาดคิดไว้ไม่มีผิด

ไชยยันต์ มาเรีย คะหย่น และบุญคำ ไม่มีใครคิดที่จะ
ทอดทิ้งเชษฐาเพื่อเอาตัวรอดตามลำพังเลย สองคนยังปะทะ
ไอ้มหาภัยกษัตริย์ล่อล่อหน่วงเหนี่ยวไว้ อีกสองคนหิวปีกทำน

หัวหน้าคณะหนี ทั้งสี่คนทำงานกันเป็นทีมเวิร์กอย่างดีที่สุด แม้ว่าหลายต่อหลายครั้งมาเรีย ฮอฟมัน หวาดหวิดจวนเจียนต่อชีวิตเมื่อมันแว้งเข้ารุกไล่หล่อนเพราะถูกยั่วโทสะด้วยลูกปืน แต่บุญคำก็สามารถทำตัวเป็นผีเลี้ยง จุดกระชากลากฎาเอาหม่อมสาวผู้กล้าหาญอย่างบ้าบิ่น หนีรอดกรงเขี้ยวมันมาได้อย่างหวุดหวิด อีกประการหนึ่ง เจ้าไดโนเสาร์ที่มุ่งตามไล่เหยียบขยี้ทางด้านของดาร์วินมากกว่าที่จะหันไปสนใจทางอื่น ทั้ง 5 ชีวิตจึงหลุดรอดปลอดภัยไปได้

ทั้งห้าชมซานตุล็กทุเลเข้ามาอยู่ในโพรงหินอันสลบ-ซับซ้อนตอนหนึ่งของด้านใต้ ฟังเสียงไอ้มหายักษ์แผดคำราม เกรี้ยวกราดอาละวาดถล่มแผ่นดินอยู่เหนือศีรษะขึ้นไปพักใหญ่ จนกระทั่งเสียงพระกาพนั่นสร้างชาสงบเงียบลง

เมื่อนั้นเอง ทั้งหมดจึงมีเวลาหันมาสนใจเชษฐา ผู้นั่งกักตกรามนั่งฟังผ่นังหินในซอกลึกอีกครั้ง ท่ามกลางความมืด ที่ได้แต่อาศัยไปฉายล่าสัตว์สอง

“ไชยยันต์ พี่ใหญ่เป็นยังไงมั่ง?”

มาเรียถามเร็วปรือ

“ไม่เป็นไร อย่างห่วง รู้สึกว่าแค่ชั้น หรือไม่กี่เพลงไปเท่านั้น...”

เจ้าตัวเองตอบมาด้วยเสียงหนักแน่น อันแสดงถึงกำลังใจสูง พยายามยกขาข้างนั้นขึ้น พร้อมกับแยกเขี้ยวครางเบา ๆ พูดต่อมาว่า

“ไชยยันต์ จับขาฉันไว้ให้แน่น และกระตุกออกไปตรง ๆ ให้แรงที่สุดเลย”

“โอ๊ะ! ไม่ได้หรอก ดึงส้อมสี่ส้อมห้า ประเดี๋ยวพิการไปเลย...”

เพื่อนของเขาร้อง แต่อดีตท่านทูตทหารบกทวาดลั่น

“ไต่ยีนใหม่! ฉันบอกให้แกดึง เร็วเข้า เชื้อฉันสิ...บุญคำ แกกับคะหยิ่นช่วยกันจับตัวฉันไว้ ในขณะที่นายทหารดึงขาฉัน”

ทุกคนอึ้งอันเงอะงะกันไปหมด แต่ก็ไม่อาจขัดคำสั่งอันเฉียบขาดเด็ดเดี่ยวนั้นได้ เมื่อท่านหัวหน้าคณะร้องเอ็ดตะโรอย่างเกรี้ยวกราดมาอีกครั้ง ไชยยันต์ก็ตัดสินใจได้รวดเร็วดีเหมือนกัน สมกับที่เป็นทหารเก่า พยักหน้าสั่งความไปยังบุญคำ

ตามคำสั่งของคนเจ็บเอง แล้วทั้งสามก็ช่วยกัน คะหยื่นกับบุญคำ ช่วยยึดตัวตอนบนของเซษฐาไว้ ไชยยันต์จับที่ข้อเท้าที่เหยียด ในลักษณะงอออกมามีอาการยึดไม่ถนัดนั้น พอได้จังหวะเขาก็ ออกแรงกระชากหนักหน่วง ปรากฏเสียงลั่นกรุบและขาของ เซษฐาก็เหยียดตรงออกไปได้พร้อมกับเจ้าตัวร้อง โอ๊ย! ลั่นออกมา นอนตัวสั่นเทาอยู่กับพื้น ต่างช่วยกันเข้ามาประคอง บีบนิ้ว ช่วยเหลือกันไปตามเรื่อง และถามแซ่ด

ต่อมาอีกครู่ใหญ่ ท่านหัวหน้าคณะจึงค่อยพยุงกายขึ้นนั่ง พร้อมกับถอนใจยาวเยือก พุดเคียด

“เฮาสะ ฉันรู้สึกว่กระดูกมันจะเข้าที่แล้ว ค่อยยังชั่วกว่า เมื่อกี้นี้มาก ได้นอนพักสักคืน พรุ่งนี้ก็เชื่อว่าพอจะเขยกได้ ถ้าพรุ่งนี้มีสำหรับเรา”

“แกแน่ใจหรือ เซษฐา”

ไชยยันต์ถามละล่ำละลักอย่างเป็นห่วงที่สุด อีกฝ่ายหนึ่ง พยักหน้า ยกมือเสยผม

“แน่ใจ...ไชยยันต์ น้อยอยู่ไหน?”

คำถามชนิดนั้น ทำให้ทุกคนอึ้งกันไปหมด

“พวกเราทางด้านนี้ไม่มีใครเห็นน้อยอีกเลยคะ พี่ใหญ่
นับตั้งแต่แยกกันครั้งสุดท้าย ตอนกระจายหนີตรงลานใต้เนิน
ลูกนั้น”

มาเรียตอบแผ่วเบา ไชยยันต์ก็เสริมมาด้วยน้ำเสียง
ปลุกปลอบว่า

“พวกเราดูเหมือนจะแยกกันหมู่ใหญ่ ๆ ออกสองหมู่
น้อยไปกับพวกจัน เกิด คิดว่าพวกนั้นคงเอาตัวรอดได้”

ความเป็นห่วงที่มีต่อน้องสาวเพียงคนเดียวในขณะนี้
ทำให้เชษฐาแทบจะลืมความเจ็บปวดทรมานภาพ ขยับตัวจะ
ลุกขึ้น แต่ไชยยันต์กับมาเรียกดไหล่ไว้ก่อน

“ใจเย็นๆไว้ เชษฐา แกยังไม่ควรเคลื่อนไหวอะไรทั้งสิ้น
นอกจากพักนิ่งๆ”

“เจ็บใจไอ้ข้าข้างนี้เสียจริง ๆ อยากจะตัดมันทิ้งเสีย
รู้แล้วรู้รอด...”

อดีตท่านทูตทหารบกหัวหน้าคณะกักกันอย่างแค้นเคือง
ต่อภาวะอันไม่สมประกอบของร่างกายตนเอง เอามือตบลงไปที่
หัวเข่าเดือดดาลลงุ่นง่าน

“ในที่สุด ฉันก็กลายเป็นภาระถ่วงหนักสำหรับทุกคน
ดูเอาเถอะ มันคืออยู่ได้มาแต่ไหนแต่ไร พอมีเหตุแบบนี้ขึ้น
ก็ทรยศขึ้นมาเสียอีกแล้ว ฮืม!”

มาเรียเอื้อมมือไปจับข้อเท้าข้างนั้นบีบเบา ๆ จ้องมองดู
ราชสกุลหนุ่มใหญ่อย่างรักใคร่เสมอด้วยพี่ชายของหล่อนเอง

“พี่ใหญ่อย่าคิดอะไรให้มากเลยคะ มันเป็นเรื่องเคราะห์
ของพี่ใหญ่เอง ถึงอย่างไรพวกเราก็ไม่มีวันทอดทิ้ง หรือเห็นว่า
พี่ใหญ่เป็นภาระอะไรทั้งสิ้น พรุ่งนี้อาจหายนะคะ”

“ฮือม! เมย์ คุณเป็นคนกล้าหาญ และมีน้ำใจน่านับถือมาก
ยิ่งอยู่ด้วยกันไปนาน ก็ยิ่งรู้จักกันดีขึ้น และทุกคนพวกเราก็ล้วน
มีน้ำใจน่าสรรเสริญทั้งนั้น...”

เซษฐาพูดเสียงแตกพร่าไปด้วยความรู้สึกแท้จริง
โอบไหล่มาเรียเข้ามากอดไว้ อีกข้างหนึ่งกอดไชยยันต์ สหาย
ร่วมตายของเขา

“ว่าแต่ใครได้ข่าวรพินทร์กับนางชายบ้าง?”

“ไม่มีใครกล้าตอบท่านหัวหน้าคณะ ไชยยันต์จึงพูด
ปლობใจว่า

“เชื่อว่าทั้งพรานใหญ่กับนางชายคงจะอยู่ฝ่ายเดียวกับ
น้อยในขณะนี้แหละ และถ้าทั้งสองคนนั้นอยู่ด้วย ก็ไม่มีอะไร
ที่แกจะต้องวิตกไปเลย”

“นางชายกับรพินทร์ดูเหมือนจะวิ่งไปเอาธนูไม้ไซ้หรือ
ไม่รู้เอามาได้หรือเปล่า แล้วทำไมปานนี้จึงไม่ยิง”

“รอคอยฟังไปอีกสักพักเถอะ นายใหญ่”

บุญคำปლობโยนมาอีกคน

“นายของบุญคำกับนางชายอาจจะรอจังหวะอยู่ก็ได้
หรือบางที่ยังไม่กล้ายิง เพราะไธยักษ์อยู่ใกล้เราเหลือเกิน
คงกลัวว่า ถ้าเกิดระเบิดขึ้น หินอาจทลายลงมาฝังพวกเรา
ที่หลบซ่อนอยู่ในนี้”

“แล้วทำไมเจียบหายกันไปหมด ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย”

“คงจะหลบดูท่าที่กันไปหมด เพราะรู้อยู่แล้วว่าลูกปิ่น
เอามันไม่อยู่...”

ไชยยันต์พยายามพูดให้เพื่อนของเขาสบายใจขึ้น

“เดี๋ยว...ขอพักให้ใจคอสงบกว่านี้อีกนิด ฉันจะออกไป
สำรวจจู่ทาง พยายามติดต่อกับพวกเราอื่น ๆ เอง อย่าเพิ่ง
กระวนกระวายอะไรไปเลย เชษฐา ถึงอย่างไรเรากียังตัดสินใจ
ทำอะไรลงไปในขณะที่ไม่ได้”

เชษฐาถอนใจอย่างกลัดกลุ้มอีกครั้ง เขาจะสบายใจ
คลายข้อกังวลกว่านี้ลงอีกมาก ถ้าเห็นผู้ร่วมคณะครบหน้า
 ณ ที่นี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งดารินน้องสาว

“เรื่องราวมันเกิดขึ้นทำนองไหนนี่ ฉันงงสับสนไปหมดแล้ว
ลำดับภาพไม่ถูกเลย มันเหมือนตกเข้าไปอยู่ในความฝันร้าย
งั้นแหละ”

“เป็นความผิดของคนของฉันเองค่ะ พี่ใหญ่”

มาเรียพูด หางเสียงเสียใจ

“ตอนที่เรไต่เนินขึ้นไป ส่างปาเสียหลัก ทำป็นของจัน
ล้นขึ้น มันคงนอนพักอยู่หลังเนินลูกนั้นอยู่แล้ว ตกใจเสียงป็น
ก็เลยชูหัวขึ้นมาเห็นเราพอดี ไอ้ต้องสู้ของจันตอนนี้ก็ไม่ทราบ
อยู่ไหน ดีไม่ดีอาจตายไปแล้วก็ได้ เพราะความเชื่อซ่าของมัน”

ภายหลังหรีตาคิดทบทวนอยู่ครู่เดียว เซษฐาก็จำ
เหตุการณ์แรกเริ่มได้โดยตลอด

“ไม่ใช่เป็นความผิดของส่างปาหรอก เมย์ ตรงข้าม การที่
มันเกิดอุบัติเหตุทำป็นล้นขึ้นกลับเป็นผลดีแก่เราทั้งหมดเสียอีก
ตอนที่เรไต่เนินขึ้นไปหวังจะอาศัยพักนอนตรงนี้ เราไม่รู้ตัวกัน
เลยว่าไอ้ยักษ์ใหญ่อาศัยหลบนอนอยู่หลังเนิน ถ้าไม่เกิดเรื่อง
ปลุกให้มันแสดงตัวขึ้นมาเสียก่อน ตอนที่เรนอนหลับกันใต้นี้
และบังเอิญมันรู้เข้า เราจะแหล่กันหมดทั้งคณะ คงไม่มีโอกาส
หนีหรือป้องกันตัวอย่างใดทั้งสิ้น ป็นล้นเสียก่อน และมันก็โผล่
ออกมาให้เห็นเสียก่อนเช่นนี้ ยังพอได้มีทางตั้งหลักกันบ้าง
โซคของเราแล้วที่ส่างปาทำป็นล้น อย่าไปโทษมันเลย ควรจะ
ขอบใจมันเสียด้วยซ้ำ”

มาเรียสีหน้าดีขึ้น เมื่อทราบความรู้สึกของท่านหัวหน้า
คณะ อันไม่คิดว่าจะเป็นการบกพร่องของคนของหล่อนเอง
ไซยยันต์ก็ตบไหล่เซษฐา บอกว่า

“เออละ นอนนิ่ง ๆ เเฉย ๆ อยู่ตรงนี้นะ เซษฐา อย่าขยับ
ลุกขึ้นมาเป็นอันขาด ฉันจะให้เมย์ บุญคำกับกะหยิ่นเป็นเพื่อนแก
ส่วนฉันจะออกไปดูลาดเลามัน และหาทางติดต่อกับพวกเราให้ได้
ถ้ามันแต่ปล่อยให้มันเผ่าคุมเชิงอยู่แบบนี้ตลอดทั้งคืน เราจะ
หนาวตายกันอยู่ในนี้แหละ ข้าวของสัมภาระก็ตกอยู่ที่เนินโนน
ไม่มีอะไรติดตัวกันอยู่เลย”

กล่าวจบ ไซยยันต์ก็ผุดลุกขึ้นโดยเร็ว พร้อมกับดับเบิ้ล
ไฟเฟลคซ์ชีพของเขา

อดีตนายทหารปืนใหญ่ย่องกริบออกมาตามหลืบหินด้าน
ซึ่งจะเป็นทางออกไปสู่เบื้องนอก ปลดเครื่องหลังออกหมด
เหลือไว้แต่เฉพาะกระสุนอะไหล่และไฟฉายประจำตัว เพื่อให้เกิด
ความเบาคล่องตัวที่สุด แต่แล้วก่อนที่เขาจะย่องคืบหน้าต่อไป
นั่นเอง มือเย็น ๆ มือหนึ่งก็เหนียวมาที่ไหล่ ทำให้เกือบสะดุ้ง

พอหันขวับมาก็เห็นมาเรีย ฮอฟมัน ย่องตามหลังมาอย่าง
เงิบกริบ มาหยุดยืนอยู่ใกล้ๆ

ในความมืด แลเห็นผิวหน้าแบบยุโรปของแม่เพื่อนสาว
คู่รักคู่แค้นสว่างโพลน

“พี่ใหญ่สั่งให้ฉันตามคุณออกมาด้วย” หล่อนกระซิบ

ไชยยันต์ยิ้มกร้านๆยกไหล่

“ไม่จำเป็นหรอก เมย์ ผมตัดสินใจทำอะไรได้โดยอิสระ
และตายคนเดียวได้โดยไม่ต้องมีพี่เลี้ยง กลับเข้าไปพักผ่อนและ
คอยเป็นเพื่อนเซซุชาติกว่า”

“อย่าเป็นคนหัวดี้อ และเอาแต่อารมณ์นักเลง ไชยยันต์”

เสียงบอกมาต่ำ แล้วร่างนั้นก็เบียดแทรกซอกหินแคบๆ
ล้าหน้าเขาออกไปยืนสงบนิ่งเหมือนจะสดับตรับฟังเสียงใด ๆ
ที่จะเกิดขึ้นจากเบื้องนอก

ไชยยันต์จ้องมองเรือนร่างของแม่สาวผู้เคยเป็นทั้งเพื่อนใจ
และเพื่อนตายของเขาด้วยความรู้สึกอันหมองๆ หล่อนทำให้เขา
ต้องคิดมากและน้อยใจตลอดระยะเวลาหลังๆ นับแต่ได้มาพบปะ

รวมพวกกันพร้อมหน้า ผิดกันไปเป็นตรงข้ามกับสมัยที่เคย
หลงป่าอยู่ด้วยกัน จนทำให้เขาบ้าคลั่งเกือบจะฆ่าหล่อน
เสียหลายครั้ง และคิดหุนหันอยากจะถอนใจถอนตัวออกจาก
หล่อนก็หลายครั้ง แต่ส่วนลึกของจิตใจก็สุดที่จะหักห้ามได้
ไชยยันต์บอกกับตนเองว่า กว่าจะรู้สึกว่าหลวมตัวรักหล่อนอย่าง
จริงใจ เหตุการณ์มันก็ล่วงเลยมาเสียจนสายเกินกว่าจะกลับตัว
เสียแล้ว

หนึ่งวันระยะไปชั่วขณะ นักโบราณชีวศาสตร์ อันเป็น
คนเดียวกับแม่สาวผมทองผู้แรง센ห์ก็หันกลับมาทางเขา
พูดต่อประโยคที่ค้างไว้

“ฉันรู้...ว่าคุณโกรธฉัน เสียแรงเกิดเป็นชายชาญฉลาด
ชาติบุรุษทำให้หนักแน่นหน่อย ไม่ควรจะเอาความรู้สึกในด้าน
ส่วนตัวเข้ามาเกี่ยวพันกับเหตุการณ์คับขันที่แวดล้อมรอบตัวเรา
ขณะนี้ ความจริงฉันเองก็ไม่อยากจะออกมาเป็นพี่เลี้ยง
คุณหรอก ถ้าไม่ใช่เพราะพี่ใหญ่สั่ง...”

แล้วหล่อนก็หัวเราะหึๆในลำคอ จ้องเขาในความมืด
เหมือนจะมองให้ทะลุเข้าไปในหัวหัวใจ

“ว่าอันที่จริงแล้ว ฉันควรจะเป็นฝ่ายโกรธคุณมากกว่านะ แต่ฉันก็ไม่อยากจะเก็บมาคิด รู้มั๊ยตลอดทั้งวันของวันนี้ที่เราเดินทางกันมาอย่างกรากกรำหนัก ฉันต้องกัดฟันทนแสดงความอดทนอย่างไรบ้าง คุณทำร้ายฉันไว้ตั้งแต่เมื่อคืนนี้ ทำให้ฉันแทบจะเดินไม่ได้ แต่ถึงงั้นฉันก็ยังอุตส่าห์ทนเพื่อไม่ให้ใครอื่นเขาสงสัยและรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทุกสิ่งทุกอย่างมันเรื่องเล็กน้อยสำหรับฉัน แต่คุณกลับถือเป็นเรื่องใหญ่ เรื่องที่จะต้องกินใจหมองใจ”

ไชยยันต์ถอนใจ รู้สึกละอายจนแทบแทรกแผ่นดินหนีที่ฝ่ายตรงข้ามสะกิดเข้าไปถึงใจดำ

“ผมจริงจังเกินไป เมย์...”

“ฉันเคยบอกคุณแล้วว่า อย่า ‘เทค ไลฟ์ ซีเรียสลี่’ นัก คุณข่มขืนทารุณกรรมฉันอย่างป่าเถื่อนที่สุด เหตุการณ์นั้นผ่านมาแล้ว ฉันก็ไม่อยากจะเก็บมาคิด และให้อภัยคุณได้เสมอ แต่สำหรับคุณ เคยนึกกว่าอยากจะไต่ฉัน คุณก็ได้ ที่นี้มาถึงคราวขัดขืนปฏิเสธบ้าง ไม่ยินยอมตามประสงค์ของคุณ คุณก็ระคายเคืองใจคิดและคิดอยู่นั่นแหละ”

“ใช้สิ ผมมัน ‘หน้าตัวเมีย’ นี่ ใจผม ‘เล็ก’ นิดเดียว ไม่ ‘ยิ่งใหญ่’ เหมือนวีรสถรีย่างคุณหรอก ผม ‘เฮิร์ต’ คุณก็แต่ในด้านร่างกายเท่านั้น เจ็บชั่วคราวช่วยามก็จะหายไป แต่คุณ ‘เฮิร์ต’ ผมในด้านจิตใจ มันจะบอบช้ำเจ็บปวดเช่นนี้ตลอดไป トラバດก็ตามที่ผมหักใจไปจากคุณไม่ได้”

“เราอย่ามาโต้ปัญหาส่วนตัวอะไรในภาวะเช่นนี้ดีกว่า เพื่อนของคุณเจ็บทุกข์พลภาพในขณะนี้ ใครต่อใครอีกหลายคน แดกกระจัดกระจายแยกย้ายไปอยู่สารทิศใด และได้รับภัยอันตรายเช่นใดบ้าง ก็ไม่มีสิ่งใดมาบอกได้ แม้เราเอง ในขณะนี้ก็เหมือนกัน จะอยู่จะตายก็ยังไม่รู้”

มาเรียบอก พร้อมกับเอื้อมมือมาจับแขนเขาไว้ บีบเบา ๆ ด้วยสัญลักษณ์แห่งมิตร ไชยยันต์ไม่กล่าวว่าอะไรอีกทั้งสิ้น ออกเดินย่องเลาะลัดไปตามแนวทางระหว่างชอกหินนั้นอย่างระมัดระวังทุกฝีก้าวย่าง

ทั้งสองมาหยุดซุ่มฟังเสียงอีกครั้ง เมื่อล่องพ้นออกมา บริเวณหินบังด้านเหนือศีรษะ ทำให้มองเห็นห้องฟ้าที่ประดับ

วางๆด้วยจุดทองของดวงดาว ยิ่งออกมาสู่ที่โล่ง อากาศก็ยิ่งทวีความหนาวเย็นจัดขึ้น เสียงลมพัดหวิวผ่านโตรกชอกแง่หินรอบด้าน ส่งเสียงครวญครางอยู่เบาๆ ฟังเหมือนเสียงร้องหวนโหยของสัตว์ที่ต้องทนทรมานในอบายภูมิ

มือทั้งสองกระชับไรเฟิลแน่น ไฟฉายฮันเตอร์ขนาดแปดท่อนถือคล้องประกับกับกระโຈມมือ ชูขึ้นสูง ยังไม่เปิดสวิตช์ในขณะนั้น แต่ใช้สายตาที่ชินกับความมืด สอดสายสังเกตไปตามเงาตะคุ่มของหินที่แวดล้อมรอบตัว

หม่อมสาวเคลื่อนตามเขามาอย่างกระชั้นชิด ไม่ยอมห่างชนิดไหล่กระทบไหล่ แล้วความรู้สึกอันเคร่งเครียดต่อเหตุการณ์ของเขาก็ผันแปรไปสู่อีกภาวะหนึ่งโดยไม่ตั้งใจ เมื่อหน้าอกหยຸ່ນๆคຸ່ນนั้นเบียดชิดชนกับไหล่ของเขาอย่างคนไม่หวังตัว อาจไม่ตั้งใจหรือโดยเจตนาอะไรสักอย่างหนึ่ง ซึ่งก็รู้ไม่ได้ อ่านไม่ออกสำหรับหนุ่มไทย

ไชยยันต์ชำเลื่องแล้วเอาแขนกางดันให้ห่างออกไปอย่างทั้งรักทั้งชัง แต่เจ้าของอกไม่ผละถอยหนี แต่กลับเบียดแน่นเข้ามาอีก เขามองนิ่งอยู่ในเงามืด

“คุณเกลียดฉันมากนักรึหรือ?”

เสียงนั้นกระซิบถาม

เพียงแค่นั้นเอง จิตที่พยายามจะปรับให้แข็งแกร่งที่สุดสำหรับ
ปัญหาหัวใจของเขาก็สลายหมดสิ้นพลังที่จะผืนต่อไป อดีต
นายทหารปืนใหญ่วางไรเฟิลลงกับก้อนหิน สวมกอดแม่สาว
เลือดเยอร์มันผสมฝรั่งเศสไว้ เหมือนจะให้ร่างและวิญญาณ
ของเขาละลายเข้าไปวอกปนกับหล่อน

“เมย์ ทำไมผมถึงรักคุณเข้าให้ก็ไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่ไม่ตั้งใจจะรัก
มาก่อนเลย คุณไม่ดีพอเลย สำหรับความรักที่รักดีอย่างบริสุทธิ์ใจ
ของลูกผู้ชายสักคนหนึ่ง”

“คุณก็รู้อยู่แล้ว ไม่น่าจะปล่อยใจถึงเพียงนั้น ชอบฉันเถอะ
แต่ขอร้องว่าอย่าถึงกับรักปักใจอยู่กับฉันเลย ฉันเคยบอกแล้วว่า
ฉันอาจทำให้คุณผิดหวัง ยกเว้นแต่ว่า...”

“อะไร”

“คุณจะมีหัวใจหนักแน่น และมีน้ำใจเป็นนักกีฬาเหมือน
สเตเกิลสามีผู้ล่วงลับของฉัน”

“คนตะวันตกอาจถือว่า พฤติกรรมแบบนี้คือความ
มีน้ำใจเป็นนักกีฬาและหนักแน่น แต่สำหรับตะวันออกแล้ว
มันคือไอ้จิ้ง หรือไอ้แมงดา และผมก็เป็นตะวันออกเสียด้วย”

“ก็เพราะฉะนั้นนะสิ ฉันถึงได้บอกให้คุณ ‘ถอนใจ’ ไปจาก
ฉันเสียเถอะ...ขอถามอะไรสักนิดได้มั๊ย?”

“อะไร?”

“ทำไมคุณไม่รักน้อย เขาเป็นผู้หญิงที่มีค่า และคู่ควร
กับคุณที่สุด”

คำถามชนิดนั้น ทำเอาไชยยันต์สะอึกและยิงปวดร้าว
นั่งซึ่มไปนาน ยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับ พังพาบฟิงคร่อมลงไป
กับก้อนหินที่หลบซ่อนแฝงกายอยู่ มาเรียโอบแขนรอบไหล่เขาไว้
ก้มลงมากะชิบถามอย่างกังวลว่า

“ฉัน ‘เอิร์ต’ คุณกระมัง ขอโทษนะ ไม่ได้ตั้งใจเลย เราลืม
เสียเถอะ และคุณไม่ต้องสนใจที่จะหาคำตอบมาให้ฉัน”

“ก็น่าคิดอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ในคำถามของคุณข้อที่ว่า ทำไมผมถึงไม่รักและแต่งงานไปเสียกับน้อย...ดาริน วราฤทธิ์ คนนั้น...”

เสียงของชายหนุ่มแหบพร่า

“ผมเป็นคนไม่ค่อยจะมีโชคนัก ในด้านนี้ เมย์ ดูผาด ๆ ชีวิตของผมแหวดล้อมมากมายไปด้วยผู้หญิง ผมไม่ได้ับจนเลย แต่มันแปลกที่ว่า ผู้หญิงมากมายที่มารุมรักและต้องการผม เหล่านั้น ผมไม่ต้องการหล่อนเลย แต่คนที่ผมรักสิ เขากลับไม่รักผม สำหรับน้อยนั้น เราสนิทสนมกันมากเกินไป จนกลายเป็นพี่น้องไปเสียแล้ว ผมคิดว่าเขาอาจแต่งงานกับผมได้ เพื่อเห็นแก่อะไรต่ออะไรหลายอย่าง แต่มันจะมีประโยชน์อันใด ในเมื่อเขาไม่รักผม ไชยยันต์ไม่เคยฝืนใจใครในเรื่องนี้ น้อยรักผมอย่างพี่ชายคนหนึ่งเท่านั้น”

“ทำไมเขาถึงจะรักคุณไม่ได้...เขารักใครอื่นเสียแล้ว กระมังงั้นรึ?”

เสียงถามเหมือนรำพึง ดังมาจากมาเรีย

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน เท่าที่แล้มาแล้ว แต่ไหนแต่ไรมาน้อยไม่เคยมีจิตใจกับใครมาก่อนเลย เขามีชีวิตอยู่อย่างคงแก่เรียน และดูเหมือนจะดูหมิ่นผู้ชายทุกคน เห็นผู้ชายเป็นลิงเป็นค่างไปหมด ฐานะของเขาดี ชาติสกุลสูง รูปร่างหน้าตาสะสวย ความรู้สูง สิ่งเหล่านี้เมื่อมาประกอบกันเข้าในผู้หญิงสักคนหนึ่ง ผู้หญิงคนนั้นก็ย่อมจะมองหาผู้ชายที่คู่ควรกับตนไม่ได้ แล้วก็มัวแต่หลงหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง ไม่สนใจเพศตรงข้าม ศักดิ์ศรีของเขามันมากเกินไป”

“คุณก็ไม่มีอะไรด้อยกว่าหม่อมราชวงศ์หญิงคนนั้นเลยนี่ไม่ว่าจะฐานะการเงิน ชาติสกุล แม้ว่าคุณจะไม่ใช่ว่าเชื่อพระวงศ์ รูปร่างหน้าตาหรือภูมิรู้”

“ผมบอกแล้วว่า ระหว่างผมกับพี่น้องตระกูลวรฤทธินี้ไม่ว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย เรามีความสัมพันธ์กันอย่างญาติสนิทมากกว่าที่จะคิดเป็นอื่นได้...”

แล้วไชยยันต์ก็หัวเราะออกมาอย่างขมขื่น ยกมือขึ้นลูบไบหน้าอันเย็นฉ่ำด้วยละอองหมอก